

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 32/2021-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. januára 2021 v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ľuboša Szigetiho predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED]

[REDACTED], vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv podľa čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 Tos 20/2020 z 27. mája 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. októbra 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED]

[REDACTED]
[REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Tos 20/2020 z 27. mája 2020 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný súd Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) uznesením sp. zn. 4 T 88/2013 z 10. apríla 2019 podľa § 50 ods. 4 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) rozhodol, že sťažovateľ sa v skúšobnej dobe trestu odňatia slobody vo výmere troch rokov podmiennečne odložených na skúšobnú dobu s probačným dohľadom v trvaní piatich rokov spolu s obmedzením spočívajúcim v zákaze požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok uloženého mu rozsudkom okresného súdu sp. zn. 4 T 88/2013 z 30. októbra 2013 právoplatným toho istého dňa neosvedčil a trest odňatia slobody vo výmere troch rokov vykoná. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona okresný súd zaradil sťažovateľa na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej krajský súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov zamietol.

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti opakuje argumentáciu uvedenú vo svojej sťažnosti proti predmetnému uzneseniu okresného súdu, pričom v podstatnom namieta, že rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 T 2/2015 z 20. decembra 2016 (v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 To 15/2017 z 20. apríla 2017) bol odsúdený na trest odňatia slobody v dĺžke 16 rokov, pričom vzhľadom na dĺžku tohto trestu žiadal o upustenie od premeny podmiennečne odloženého výkonu trestu odňatia slobody na nepodmienečný trest odňatia

slobody, no krajský súd sa v napadnutom rozhodnutí touto jeho námietkou/návrhom náležite nezaoberal.

4. Podľa názoru sťažovateľa k namietanému porušeniu jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy, základných práv podľa čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru došlo tým, že krajský súd arbitrárne zamietol sťažnosť sťažovateľa proti predmetnému rozhodnutiu okresného súdu.

5. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že jeho základné práva podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy, základné práva podľa čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru boli postupom a uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Tos 20/2020 z 27. mája 2020 porušené, napadnuté rozhodnutie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

II.

Relevantná právna úprava

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním, o postavení jeho sudcov a ich bezúhonnosti ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

9. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

11. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) podľa § 42 ods. 2 písm. f), g), q), r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľom označené referenčné právne normy

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

14. Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

15. Podľa čl. 8 ods. 2 listiny nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak než z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len preto, že nie je schopný dodržať zmluvný záväzok.

16. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

17. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

18. Sťažovateľovo podanie je možné kvalifikovať ako ústavnú sťažnosť v zmysle čl. 127 ústavy v spojení s § 42 ods. 2 písm. f), § 122 a nasl. zákona o ústavnom súde.

19. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy, základných práv podľa čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a napadnutým uznesením krajského súdu.

Podľa názoru sťažovateľa k porušeniu ním označených práv malo dôjsť tým, že krajský súd arbitrárne zamietol sťažnosť sťažovateľa proti predmetnému rozhodnutiu okresného súdu, ktorým okresný súd rozhodol, že sťažovateľ sa v skúšobnej dobe trestu odňatia slobody vo výmere troch rokov podmienene odloženého na skúšobnú dobu s probačným dohľadom v trvaní piatich rokov spolu s obmedzením spočívajúcim v zákaze požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok uloženého mu rozsudkom

okresného súdu sp. zn. 4 T 88/2013 z 30. októbra 2013 právoplatným toho istého dňa neosvedčil a trest odňatia slobody vo výmere troch rokov vykoná.

20. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

21. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

22. Napriek absencii právneho zastúpenia sťažovateľa a z toho vyplývajúcich viacerých nedostatkov niektorých zákonom ustanovených náležitostí ústavnej sťažnosti ústavný súd nepovažoval za potrebné vyzývať sťažovateľa na doplnenie jeho podania, vyhodnotiac ho za obsahovo natoľko zrozumiteľné, že umožňuje realizovať ústavný prieskum (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015).

23. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde] a v časti z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí [§ 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde].

III.1 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. podľa čl. 36 ods. 1 listiny napadnutým postupom krajského súdu a jeho rozhodnutím

24. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť

vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

25. Ústavný súd v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a jeho úlohou nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia orgánov verejnej moci, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

26. Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia

vykonaných dôkazov, resp. toho, aby orgány verejnej moci preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

27. Pri posúdení namietaného postupu a uznesenia krajského súdu nebolo úlohou ústavného súdu preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie, resp. odpovedať na otázku, či malo alebo nemalo byť rozhodnuté tak, že sťažovateľ sa neosvedčil a vykoná trest odňatia slobody, ktorého výkon bol podmienene odložený. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa krajský súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa (prezentovanou v uplatnenom návrhu), ako aj či sa s jednotlivými zistenými skutkovými okolnosťami v právnej veci sťažovateľa vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či má krajským súdom zvolená interpretácia aplikovaných právnych noriem ústavnoprávne akceptovateľný charakter.

28. Ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv napadnutým postupom a napadnutým uznesením krajského súdu.

29. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu. Sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 4 T 88/2013 z 30. októbra 2013 právoplatným toho istého dňa uznaný vinným pre zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona v jednočinnom súbehu so zločinom nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d) Trestného zákona a v jednočinnom súbehu s prečinom marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona a prečinom ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona a bol mu za to uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere troch rokov, výkon ktorého mu bol podmienene odložený na skúšobnú dobu s probačným dohľadom v trvaní piatich rokov, t. j. do 31. októbra 2018, spolu s obmedzením spočívajúcim v zákaze požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok. Okresný súd zároveň poukázal

na skutočnosť, že z odpisu registra trestov sťažovateľa vyplýva, že bol uznaný vinným rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 T 2/2015 z 20. decembra 2016 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 To 15/2017 z 20. apríla 2017 pre pokračovací obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a), c), d), ods. 2 písm. a), c) Trestného zákona a zločin krivého obvinenia podľa § 345 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 16 rokov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia, ako aj trest prepadnutia veci.

Z príslušného súdneho spisu pritom vyplýva, že sťažovateľ sa dopúšťal skutkov v období od konca roku 2012 až do 15. apríla 2014 a 12. júna 2014. Od právoplatnosti rozsudku okresného súdu sp. zn. 4 T 88/2013 z 30. októbra 2013 sa sťažovateľ z vlastnej iniciatívy nehlásil na účely výkonu probačného dohľadu a proti sťažovateľovi sa vedie ďalšie trestné stíhanie. Okresný súd v závere konštatoval, že odsúdený v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia nevedol riadny život, keďže sa v skúšobnej dobe dopustil ďalších trestných činov – obzvlášť závažného zločinu a zločinu, za ktoré aj bol právoplatne odsúdený, pričom proti odsúdenému sa vedie ďalšie trestné stíhanie, a preto vyslovil, že sa neosvedčil a uložený trest vo výmere troch rokov vykoná v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, pretože nebol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Nadväzujúc na uvedené, krajský súd v napadnutom uznesení v zhode s uznesením okresného súdu konštatoval, že rozsudkom okresného súdu sp. zn. 4 T 88/2013 z 30. októbra 2013 právoplatným toho istého dňa bol sťažovateľ uznaný vinným pre zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona v jednočinnom súbehu so zločinom nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d) Trestného zákona a v jednočinnom súbehu s prečinom marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona a prečinom ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere troch rokov, výkon ktorého

mu bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu s probačným dohľadom v trvaní piatich rokov spolu s obmedzením spočívajúcim v zákaze požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok. Následne bol sťažovateľ uznaný vinným rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 T 2/2015 z 20. decembra 2016 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 To 15/2017 z 20. apríla 2017 pre pokračovací obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a), c), d), ods. 2 písm. a), c) Trestného zákona a zločin krivého obvinenia podľa § 345 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona a bol mu za to uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere šiestnástich rokov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia, ako aj trest prepadnutia veci. Z príslušného súdneho spisu pritom vyplýva, že sťažovateľ sa dopúšťal skutkov v období od konca roku 2012 až do 15. apríla 2014 a od právoplatnosti rozsudku okresného súdu sp. zn. 4 T 88/2013 z 30. októbra 2013 sa sťažovateľ z vlastnej iniciatívy nehlásil na účely výkonu probačného dohľadu.

Skúšobná doba podmiennečného odkladu výkonu trestu odňatia slobody uloženého sťažovateľovi rozsudkom okresného súdu sp. zn. 4 T 88/2013 z 30. októbra 2013 plynula od 31. októbra 2013 do 30. októbra 2018, pričom sťažovateľ počas plynutia tejto skúšobnej doby preukázateľne porušil podmienky stanovené mu súdom, keďže sa počas plynutia skúšobnej doby dopustil ďalšej závažnej trestnej činnosti, pre ktorú bol aj právoplatne odsúdený, a preto krajský súd sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú zamietol.

30. Ústavný súd sa oboznámil aj s relevantnou právnou úpravou, ktorá bola krajským súdom v právnej veci sťažovateľa aplikovaná:

Podľa § 50 ods. 4 Trestného zákona ak odsúdený viedol v skúšobnej dobe riadny život a riadne vykonal iné uložené sankcie a plnil uložené obmedzenia a povinnosti, konajúci súd vysloví, že sa osvedčil; inak nariadi nepodmiennečný trest odňatia slobody, a to prípadne už v priebehu skúšobnej doby. Výnimočne môže súd vzhľadom na okolnosti prípadu ponechať podmiennečné odsúdenie v platnosti, hoci odsúdený konaním spáchaným v skúšobnej dobe dal príčinu na nariadenie výkonu trestu, a súčasne môže: a) ustanoviť nad odsúdeným probačný dohľad, b) primerane predĺžiť skúšobnú dobu, nie však viac ako o dva roky, pričom nesmie prekročiť hornú hranicu skúšobnej doby ustanovenej v odseku 1,

alebo c) ustanoviť doteraz neuložené primerané obmedzenia alebo primerané povinnosti uvedené v § 51 ods. 3 a 4 Trestného zákona smerujúce k tomu, aby viedol riadny život.

31. Predpokladom pre vyslovenie toho, že odsúdený sa osvedčil, je okrem uplynutia skúšobnej doby ustanovenej odsudzujúcim rozhodnutím zároveň aj skutočnosť, že odsúdený počas skúšobnej doby viedol riadny život a riadne vykonal iné uložené sankcie a plnil uložené obmedzenia a povinnosti.

Krajský súd v namietanom uznesení v zhode s okresným súdom dospel k záveru, že sťažovateľ druhú z uvedených podmienok (t. j. vedenie riadneho života) nesplnil, keď v tomto kontexte, vychádzajúc zo svojich skutkových zistení, konštatoval, že sťažovateľ sa počas plynutia skúšobnej doby dopustil ďalšej závažnej trestnej činnosti, pre ktorú bol aj právoplatne odsúdený.

32. Z uvedenej právnej úpravy aplikovanej v právnej veci sťažovateľa zároveň jednoznačne vyplýva, že Trestný zákon neumožňuje súdu rozhodujúcemu o (ne)osvedčení odsúdeného, aby upustil od premeny podmiennečne odloženého výkonu trestu odňatia slobody na nepodmienečný trest odňatia slobody z dôvodu, že odsúdený bol v inom konaní odsúdený na trest odňatia slobody v dĺžke 16 rokov, ako to žiada sťažovateľ.

33. Vychádzajúc zo skutočností uvedených v predchádzajúcich bodoch odôvodnenia tohto uznesenia, ústavný súd konštatuje ústavnú konformnosť odôvodnenia sťažovateľom napadnutého uznesenia krajského súdu. Ústavný súd zastáva názor, že krajský súd v ňom náležite vysvetlil dôvody, na základe ktorých bolo rozhodnuté o premene podmiennečne odloženého výkonu trestu odňatia slobody uloženého sťažovateľovi na nepodmienečný trest odňatia slobody. Prezintovanú argumentáciu, na ktorej krajský súd založil svoj právny záver o dôvodnosti premeny podmiennečne odloženého výkonu trestu odňatia slobody uloženého sťažovateľovi na nepodmienečný trest odňatia slobody, ústavný súd hodnotí ako zrozumiteľnú, bez zjavných logických protirečení, plne zodpovedajúcu kritériám stanoveným pre kvalitné odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov, v súlade s judikatúrou ústavného súdu a zároveň súladnú s podstatou a zmyslom aplikovaných

právných noriem. Rovnako ani procesný postup krajského súdu nesignalizuje porušenie práva na súdnu ochranu.

34. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľom napadnutý postup a uznesenie krajského súdu nesignalizujú možnosť porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. podľa čl. 36 ods. 1 listiny, dôvodnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. ústavný súd dospel k záveru, že medzi sťažovateľom napadnutým postupom a uznesením krajského súdu a obsahom týchto práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavnú sťažnosť preto odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.2 K namietanému porušeniu práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom krajského súdu a jeho rozhodnutím

35. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd, vychádzajúc z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, konštatuje, že pod ochranu podľa čl. 6 dohovoru nespadá konanie, v ktorom sa rozhoduje, že sa vykoná trest odňatia slobody, ktorého výkon bol podmiennečne odložený, keďže v tomto konaní ide o vydanie rozhodnutia, ktoré priamo nesúvisí s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru (o tom už bolo právoplatne rozhodnuté v pôvodnom konaní, v ktorom bol sťažovateľovi uložený trest odňatia slobody, ktorého výkon bol zároveň podmiennečne odložený). Inak povedané, pôsobnosť (aplikovateľnosť) článku 6 dohovoru zásadne nepresahuje okamih konečného, právoplatného rozhodnutia o vine a treste. Nevzťahuje sa teda na konanie, v ktorom sa rozhoduje, že sa vykoná trest odňatia slobody, ktorého výkon bol podmiennečne odložený.

36. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

napadnutým uznesením krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3 K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy a základného práva podľa čl. 8 ods. 2 listiny napadnutým postupom krajského súdu a jeho rozhodnutím

37. Sťažovateľ namieta aj porušenie svojich základných práv podľa čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj základného práva podľa čl. 8 ods. 2 listiny. V ústavnej sťažnosti sťažovateľa absentuje uvedenie konkrétnych dôvodov, v čom by malo podľa názoru sťažovateľa porušenie jeho označených práv spočívať.

38. Ústavná sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia základných práv podľa čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj základného práva podľa čl. 8 ods. 2 listiny nespĺňa požiadavky kvalifikovanej ústavnej sťažnosti, ktorá by zodpovedala zákonným požiadavkám, keďže neobsahuje relevantnú ústavnoprávnu argumentáciu (konkrétne skutkové a právne dôvody) namietaného porušenia práv [požiadavka plynúca z § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde].

39. Vzhľadom na to, že toto nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí nie je len o formálnych náležitostiach ústavnej sťažnosti, ale ide aj o esenciálne obsahové náležitosti ústavnej sťažnosti (úplná absencia, resp. ústavnoprávna nedostatočnosť odôvodnenia časti ústavnej sťažnosti), ústavný súd sťažovateľa nevyzýval na odstránenie tohto nedostatku ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 102/2019).

40. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia základných práv podľa čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj základného práva podľa čl. 8 ods. 2 listiny napadnutým uznesením krajského súdu v rámci predbežného prerokovania odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí.

41. Už len pre úplnosť ústavný súd v závere konštatuje, že sťažovateľ nepreukázal ani splnenie zákonnej podmienky byť v konaní pred ústavným súdom zastúpený advokátom (§ 34 ods. 1 zákona o ústavnom súde) a pripojiť k ústavnej sťažnosti príslušné plnomocenstvo (požiadavka plynúca z § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ ústavný súd ani nepožiadaval o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde pritom ústavný súd môže ustanoviť sťažovateľovi právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom len v prípade, ak o to sťažovateľ ústavný súd požiada, pričom ústavný súd takejto žiadosti vyhovie v prípade súčasného splnenia podmienok vyplývajúcich z § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde, t. j.: 1. ak ustanovenie právneho zástupcu odôvodňujú majetkové pomery sťažovateľa a 2. ak zároveň nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

Uvedené tak zakladá ďalší dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí.

42. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2021

Peter Molnár
predseda senátu